

Но тие зрѣлища на животъ и на смръть не привлѣкохъ вниманието на докторъ Джанъ-Джана, цѣлъ оглобенъ въ мрачния си замисль.

— Какво желаете, господине? попита учтиво ханджиятъ. като крадишкомъ бръсна съ ржка по чаршафа.

Докторъ Джанъ-Джанъ не отговори. Той ходеше развълнуванъ.

— Билъ ли си въ София, приятелю? — попита докторъ Джанъ-Джанъ.

Ханджиятъ фърли гръмоносенъ погледъ къмъ чершафа, дѣто животътъ и движението пакъ се поднови съ по-голяма сила и отговори:

— Биле сме въ София, господине, и живѣли сме тамъ дори.

— Живѣлъ си? Тогава трѣбва да познавашъ тамъ... първитѣ хора?

— Познаваме.

— Познавашъ ли докторъ Джанъ-Джана?

— Познавамъ. Познавамъ и докторъ Цолевъ — той бѣше тая пролѣтъ тука и го водихме на водопадътъ — ваша милость, идѣте, господине, на водопада — брахмему и нѣкакви билки... Познавамъ и бай Таска, дѣто направи хотелъ „Черно-Море“ — осемдесетъ хиляди лева му костувà; познавамъ и други богаташи тамъ...

Докторъ Джанъ-Джанъ прѣсѣче тая излиятелность, която зимаше застрашителни размѣри, и попита пакъ:

— Та познавишъ ли докторъ Джанъ-Джана?

— Познаваме го.

— Виждали ли сте го?

— Кой? Джанъ-Джана ли?

— Докторъ Джанъ-Джанъ! — забѣлѣжи внушително докторъ Джанъ-Джанъ, като натърти на думата докторъ.

— Да! Докторъ Джанъ-Джанъ!.. повтори и ханджиятъ.